

Henseende henholde mig til den ærede Ordfører; men jeg har tillige en anden Autoritet, som er betydelig større, det er nemlig Napoleon den Første: (Ville: Død og Pine!). Sa, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) bliver helt forbausset, og da jeg veed, at han er min Tilhører i dette Dieblif, saa vil jeg efter Exemplet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, som først ansøgte Noget paa Fransk, som jeg tvivler om, at ret Mange forstod (Klimestad: Jeg oversatte det strax,) ogsaa tillade mig at nævne Napoleons Udtryk paa Fransk. Det var i Seiren ved Boulogne, hvor han talte om den Lydighed, som det i vore Dage gjælder at indpøde hos Soldaterne; han udtalte, at det gjælder om at faae en fri og hjertelig Lydighed: „Une obéissance franche et cordiale.“ Jeg tror imidlertid, at der er et Moment, som ikke er tilstrækkelig fremhævet i Henseende til Modsetningen mellem den blinde Lydighed, og hvad jeg vil kalde den seende Lydighed, og det er Hensyn til Liden. Naar man skal sige, hvad der er det Karakteristiske, der adskiller de borgerlige Forhold fra de militære i Henseende til Lydighedsforholdet, saa er det den korte Tid, man i militære Forhold faaar til Overveielse. Det gjælder i disse Forhold om at handle hurtigt, uførtøvet, og derfor gives der ikke Leilighed til Overveielse; det kommer i militære Forhold, og navnlig under Krigsforhold, ikke saa meget an paa, om det er det bedst Mulige, der udføres, som meget mere, at det, der sker, sker uførtøvet, og det er egentlig derfor, jeg holder saa stærkt paa, at man ikke ved Ændringsforslaget Nr. 29 vender op og ned paa Forholdet. Her er der netop en Væsenforskjel i de borgerlige og de militære Forhold, og derfor maa det staa som Regel, at den, der adlyder, er ansvarst, og som Undtagelse, at den, som adlyder, bliver at straffe. Jeg foretrækker derfor Lovforslagets § 47 og er i saa Henseende saa heldig at være ministeriel, hvilket jo under disse Forhandlinger er en Dyd fra den Side; som jeg staa paa; jeg tror, at jeg kan tage det til Indtægt, at den meget ærede Minister ogsaa modsætter sig Ændringsforslaget Nr. 29 og holder sig til Lovforslaget. Dog skal jeg gjøre en Indvæmmelse lige overfor det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Steenstrup). Han mente, at Ordet „klarlig“ bør udgaa i Lovforslagets Affattelse. Sa, det er muligt; men i saa Fald kan det ændres til tredie Behandling, og jeg foretrækker derfor alligevel Lovforslaget, som vi saa senere kunne faae ændret i dette Punkt. Den ærede Ordfører fandt det overflødig og skadeligt at indføre en Henviisning til Grundlovens § 43. Jeg tror, at jeg har udtalt mig tilstrækkeligt om, at det saa langt fra kan kaldes overflødig og skadeligt, at det tværtimod maa anses for meget nyttigt. Naar den ærede Ordfører derimod fandt det „noget søgt“ at komme netop

med denne Lovbestemmelse, — og saa var der saa mange andre Bestemmelser, vi ogsaa skulde have ind; — saa maa jeg gjøre opmærksom paa, hvad ogsaa er paavist i Begrundelsen, i Betænkningen, at det er en god Sik i det Hele taget ved vor Lovgivning, naar vi komme til et Lovemne, hvor Grundlovsbestemmelser passe ind, da at sætte dem ind paa deres rette Sted og, saa vidt muligt, med selve Grundlovens Ord. Der er nævnt flere Exempler derpaa i Betænkningen, og jeg skal henvise dertil. Jeg tror at turde sige, at med Hensyn særlig til Ændringsforslaget under Nr. 29 have vi en Historie, og denne Historie er egentlig, at man vil have Hensynet til Rigsdagen ind; men det er kommet ind paa en saadan Maade, at det forekommer mig uheldigt. Det har jeg allerede udtalt mig om. Jeg vil udtrykke mig paa den Maade, at Grundlovens Bestemmelse ligesom dukker sig i Ændringsforslag Nr. 29, men den staa med opreist Pande i Ændringsforslag Nr. 30. Det siges ligesom aldeles aabent, og det er Noget, jeg synes vi ikke behøve at skamme os ved, vi udgjøre jo en Del af Rigsdagen, og synes man, det er underligt, at vi tale saa meget om os selv, maa man huske paa, at det er ikke os selv, men Folket, Følgefriheden, Forsætningen det gjælder om i dette Dieblif, og jeg tror derfor, at det er fuldstændigt rigtigt at tale derom. Der kunde siges Mere, og der kan maaske senere, naar vi komme til 9de Kapitel, blive Leilighed til at sige Mere derom; men jeg tror ikke, at det paa det nærværende Trin vil være rigtigt.

Klein: Det Affnit, som her foreligger til Forhandling, omfatter nogle Paragrafer, der meget stærkt berøre nogle af Hovedpunkterne i Straffeloven. Jeg kan ikke undlade at knytte nogle faa Ord til de saaledes foreliggende Hovedpunkter, uagtet jeg ganske vist ikke smigrer mig med, at mine Ord skulde udvøse nogen praktisk Indvirkning paa, hvad der bliver Resultatet af disse Forhandlinger. Den Paragraf, som jeg først særlig vil omtale, er § 50. Jeg vil tillade mig at udtale som min personlige Mening, at jeg anser denne Paragraf i Lovudkastet for at være den horribleste, haade fra et juridisk og fra et retfærdigt Standpunkt. Jeg anser den for at være i den Grad horribel — (Stemmer: Hvad er det?) Det er paa Dansk „skrækkelig, forfærdelig“ — jeg anser den at for at være i den Grad forfærdelig, at jeg umuligt kan give min Stemme til et Lovforslag, hvori der indeholdes en saadan Bestemmelse, om jeg end ellers maatte være tilfreds med det i andre Henseender. Det er for mig aldeles utilstedeligt og utilbørligt i en Lov at udtale, at den, som har gjort sig skyldig i en Handling, der objektivt taget maa siges at stride mod Straffeloven, skal straffes med den samme Straf, som i Almindelighed er foreskrevet for Lovovertrædelsen, skjøndt han fra alle Sider